

Colofon

Het bestuur bestaat uit de volgende leden:

Anne Altena	06-11396309
Bart Wilpshaar	06-42271495
Rick Huisken	0523-267486
Lottie Verbraeken	0542-561658
Jan Kuiper	0528-352839
Erik Schoemaker	0523-265369
Jacco Ballast	0524-562821
Sylvia Meier	0524-561764
Talitha Plaggenmarsch	06-23709099

Voorzitter
 Secretaris
 Muziekwaken
 Penningmeester
 Algemene zaken
 Malletband/commercieel
 Malletband/algemeen
 Malletband/algemeen
 Opleidingsorkest

Redactie clubblad:

Berend Verbraeken 06-41503736

bwverbraeken@gmail.com

Dirigent/Instructeur:

Marcel van Nieuwland 0546-569458
 Nely Huisken 0523-267486
 Egbert Stroeve 0593-332866

Malletband
 Opleidingsorkest
 Fanfare

Muziekcommissie i.s.m. dirigent:

Nienke Reinders 0524-561278
 Bert Veldsink 0524-561387
 Talitha Plaggenmarsch 0523-267696
 Gert Mink 0524-560856
 Jelle Verbraeken 0524-561658

Instrumentencommissie:

Gerrit Huisken 0523-267486
 Hendrikus Mink 0524-561291

Saxofoons
 Koperinstrumenten

Contributie SDG Ane (bankrekeningnummer 322750423):

Jeugd tot en met 17 jaar € 11,00 per maand
 Leden vanaf 18 jaar € 13,00 per maand

Repetities:

Malletband	o.l.v. Dhr. M. van Nieuwland	woensdagavond	19.45 - 21.45 uur
Opleidingsorkest	o.l.v. Mevr. N. Huisken	vrijdagavond	19.00 - 19.45 uur
Fanfareorkest	o.l.v. Dhr. E. Stroeve	vrijdagavond	20.00 - 22.00 uur

Erelid:

Lambert Fransen

Inhoud

Van de redactie	3
Van de voorzitter	4
De redactie is opgestapt	5
Muziekmarathon	6
Opening feestweek	9
Oogstdag	12
Bastion	13
Even voorstellen...	15
Marathon	16
Kritische noot	18
Hoorspel	21
Trouwen Anne en Eline	24
Schuinsmarcheerders	26
Nieuwe leden	29
Triller of vibrator	30
Muziek als therapie	32
24-uurs marathon	34
Shirtsponsoring	36
Muziekmarathon	37
Illegale vuilstort	38
Agenda	39
In het volgende boekje	40

Van de redactie

Het nieuwe muzikale seizoen is nog maar een paar maanden oud en we hebben er al weer een aantal belangrijke en bijzonder boeiende evenementen opzitten. Na de opening en de optocht van de feestweek, was er ook nog eens de 24-uurs marathon ter gelegenheid van onze tachtigjarige verjaardag.

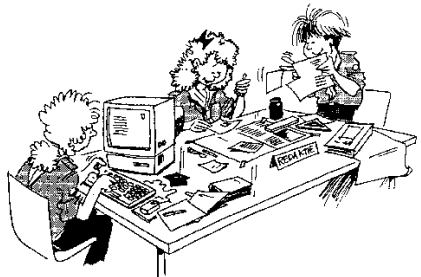
Bij deze wil ik Gert Mink hartelijk bedanken voor zijn jarenlange inzet als (hoofd)redacteur van het clubblad. Hoewel het redactionele werk in de beginjaren van het clubblad nog door een team van mensen werd gedaan, heeft Gert dit de laatste jaren in z'n eentje gedaan.

Verder wil ik iedereen aanmoedigen om zijn of haar creatieve bijdrage aan het clubblad te blijven leveren. Of dat nu een weergave is van een optreden of een activiteit van de vereniging waaraan je hebt meegedaan of dat het een paar banale muzikantenmoppen zijn die je op het internet hebt gelezen, het maakt me niet uit. Ook als je ideeën hebt over de vorm of inhoud van het clubblad, als je een voorstel hebt voor een nieuwe rubriek, schroom niet, en laat het me weten. Het motto van het clubblad is niet voor niets "verenigingsblad van iedereen voor iedereen".

Rest mij nog iedereen te bedanken voor zijn/haar bijdrage. Het is mooi te zien dat het enthousiasme over de activiteiten van de afgelopen maanden het schrijversbloed bij de leden sneller heeft doen stromen. Resultaat: een mooi vol boekje met ongekende proza!

Veel leesplezier

- de redactie -

Van de voorzitter

Weer een nieuw (Ver)slag bij Ane. Deze editie zal de gebeurtenissen, activiteiten, optredens en acties vanaf de zomervakantie tot dusver beschrijven. Zonder op de verhalen vooruit te lopen is de redactie er samen met de leden weer in geslaagd om er een leuk en informatief clubblad van te maken.

Het einde van ons 80-jarig jubileum is alweer in zicht. Op het moment van schrijven richten we ons als vereniging op onder andere de gemeentevlag, Sint Maarten, de Sinterklaasintocht, een gezamenlijk concert 14 november 2009 in gebouw de Vlaswiek en een aantal muzikanten zijn alweer benaderd om een bijdrage te leveren aan diverse kerstdiensten.

11 september 2009 hebben we onze 80-jarige verjaardag gevierd door middel van een '24-uurs muziekmarathon', tot dusver zeker het hoogtepunt van het jaar. Nogmaals dank aan iedereen die op zijn of haar manier een steentje heeft bijgedragen aan dit zeer geslaagde evenement. We zullen het er nog lang over hebben.

De vereniging draait naar volle tevredenheid. Nely Huisken zorgt met het opleidingsorkest voor een prima basis en opstap naar de fanfare. We zijn natuurlijk altijd op zoek naar nieuwe leden (jong en oud). Kom gerust eens kijken op een vrijdagavond.

Marcel van Nieuwland heeft als instructeur van de malletband 'de slag ook goed te pakken'. De fanfare en Egbert Stroeve werken nu al bijna een jaar naar volle tevredenheid samen. De samenwerking met Nely, Marcel en Egbert willen we graag nog lang continueren.

Stap voor stap krijgt onze website www.sdqane.nl ook steeds meer vorm. Via deze weg wil ik het website-team veel succes wensen.

Zoals al vaker geschreven zullen we het als vereniging met elkaar moeten doen. Belangrijk is dat alle leden zich betrokken voelen en

inzien dat het 'plezier hebben in muziek maken' alleen kan bestaan als we ons hier als leden en bestuur wekelijks voor inzetten. We kunnen het als leden niet alleen, zonder sponsoring kan ook onze vereniging niet bestaan. Het is goed om te zien dat dit clubblad met vele en diverse bedrijven is gevuld.

Ik wil u bij deze veel leesplezier wensen en graag tot een volgende keer.

Anne Altena

De redactie is opgestapt

Ja mensen, u leest het goed. De redactie van (Ver)Slag bij Ane is niet meer. Opgestapt, gekapt, gestopt, de pijp aan Maarten. Nou ja, eigenlijk de pijp aan Berend. Want vanaf heden is Berend de redactie. Lange tijd heb ik het genoeg gehad om ons clubblad te mogen maken. Dit heb ik echt met veel plezier gedaan.

De laatste jaren deed ik dit alleen met mezelf. Maar dat is niet de reden dat ik ben gestopt. Het is alleen prima te doen mits de leden meewerken met aanleveren etc. En dat ging altijd prima.

Aangezien het een blad van en voor iedereen is, heb ik besloten om de pen aan een ander door te geven. Vanaf 2000 zit ik in de redactie van ons blad. Bijna 10 jaar dus. Eerst samen met anderen en daarna ben ik het alleen gaan doen.

Ik word ook oud....tijd voor een andere redacteur. En die hebben we gevonden in onze grote muzikvriend Berend Verbraeken. Die wil met alle plezier en dwang de pen van me overnemen, bedankt, bedankt. Maar even voor het echie... Ik heb het erg druk met andere werkzaamheden en heb dit al heel lang gedaan. Tijd voor vernieuwing dus. Vandaar deze afscheidsbrief.

Afscheid nemen bestaat niet zong een ooit beroemd en rijk zanger.
Nou, dat is een droom. Het is gewoon echt. Gert neemt afscheid.
Stopt ermee, klaar.
Maar blijf gewoon wel lid hoor, ben er meestal wel op vrijdag om de
dirigent lastig te vallen en om als slagWERKER het orkest te
begeleiden.

Het enige nadeel van stoppen als redacteur is dat ik nu niet meer alle
vrijheid heb om allerlei onzin in het blad te zetten. Nu moet ik
toestemming vragen aan Berend. Komt allemaal vast goed.

Mensen, vanaf dit lege kantoor (Berend heeft echt meteen alles
opgehaald, maar dan ook alles!) bedankt voor het meewerken en
aanleveren van jullie stukjes en onzin. Ga samen zo door want
(Ver)Slag Bij Ane gaat gewoon door!

Als laatste bedank ik mezelf voor de fijne samenwerking. Altijd kon
ik op mezelf aan, en ik vond altijd een luisterend oor en een kritische
blik op het gemaakt blad, hartelijk dank.

Muzikale groeten,

(ex-redacteur (Ver)Slag Bij Ane)

Gert Mink

Muziekmarathon

Onder de kop "SDG Ane 80 jaar, 24 uur knallen maar", ging op 11
september om 20:00 uur plaatselijke tijd, alweer de derde
muziekmarathon van onze club van start. Met twee plechtige,
synchroon geslagen gongslagen, gaven wethouder Joost Liese en
hoofdsponsor Evert Zweers het startsein.

Met veel enthousiasme en een overtuigend fortississimo werd gezamenlijk afgetrapt met de mars *Semper Viator*. Vervolgens werd er om de beurt gespeeld door de fanfare, de malletband en het opleidingsorkest. Na deze grootse opening van meer dan twee uur, temperde het geweld wat en werd de avond vervolgd met kleinere ensembles. Mede door de uitstekend verzorgde catering bleef het, zelfs tot in de kleine uurtjes, aardig druk in de Aner school.

Maar zo verderop in de nacht werd het langzaam aan steeds rustiger en was het een kwestie van overleven. Gelukkig hadden de organisatie en de harde kern daar hun voorbereidingen voor getroffen. Zo kwam de familie Huisken bijvoorbeeld 's middags al aan met twee auto's propvol instrumenten en muziekboeken. Ook de familie Potgieter liet zich niet onbetuigd en had de eigen muziekschool leeggehaald en verplaatst naar de Aner school. Naast deze "muzikale" voorbereidingen waren er ook de nodige voorbereidingen getroffen ten behoeve van de mentale en fysieke ondersteuning van de deelnemers. Zo lagen er verspreid door het gebouw de nodige slaapzakken en stonden er potten koffie, pannen soep, frikandellen en gehaktballen klaar voor als het echt zwaar zou worden.

Onderdeel van het overlevingspakket was ook het afwisselende muzikale aanbod, dat erg stimulerend werkte om wakker te blijven. Zo was er een grote variatie in ensembles en instrumenten. Er was een dweilorkest, een bigband, een blokfluitgroep, een slagwerkgroep een zanggroep en cabaret. Ook waren er dwarsfluiten, saxofoons, keyboards, een gitaar, een piano, trompetten, trombones, baritons, bugels, bassen en hoorns.

Wat ook goed werkte om de 24 uur door te komen waren een aantal hilarische optredens of verschijningen, die de boel zo nu en dan weer even wakker schudden. De zogenaamde krenten in de pap.

's Nachts bijvoorbeeld was er een zangsessie onder leiding van Jan Potgieter. Hierbij werd iedereen die aanwezig was opgetrommeld en werd het nummer "the lion sleeps tonight" gezongen. De groep werd

opgedeeld in tweeën waarbij de ene helft de melodiestrij zong met het bekende ahieeee op het eind en de andere helft zong de baspartij in de vorm van een oneindig ahoembahee, ahoembahee. Prachtig!

Later in de nacht volgde er een onverwachts bezoek van "de nachtwacht van Ane". Zoals Rotterdam z'n eigen nachtburgemeester heeft in Jules Deelder, zo bleek Ane z'n eigen nachtwaker te hebben. Een slaapwandelaar met een ergens toch wel bekend gezicht liep midden in de nacht in z'n pyjama de oefenruimte binnen om vervolgens plaats te nemen tussen het publiek. En even plots als hij kwam was hij ook al weer verdwenen, in z'n auto, richting Gramsbergen.

Verder zorgde Erik Schoemaker nog een aantal malen voor een vrolijke noot. Met grappige liedjes en cabaret, ondersteund door piano of gitaar, had hij de lachers op z'n hand.

Voor de nodige afwisseling had de organisatie bovendien een aantal gasten uitgenodigd. Zo was Henri Gerrits er zaterdagmiddag om een bigband te leiden. In de vorm van een workshop werd uitleg over jazzmuziek gegeven en werden er een aantal stukken ingestudeerd. Naast het feit dat het erg leuk was om weer eens een andere soort muziek te spelen, was het dus ook nog eens leerzaam.

Uit Hoogeveen kwam Brasschoir Hoogeveen speciaal naar Ane. In dit koperensemble speelden ook Wim Kramer en Johan Slatman hun partijtje mee. Met een optreden aan het begin van de zaterdagavond, leverden ze ook een mooie bijdrage aan de marathon.

Zo kwamen we de 24 uur dus uiteindelijk toch redelijk gemakkelijk door. En net zo enthousiast als het begon, zo eindigde het ook. Met de volledige vereniging, hervonden energie en voor een volle zaal, werd om 18:30 de finale ingezet. Natuurlijk eindigden we met een lang zal ze leven, gevolgd door een "hieperdepiep, happerdepap, hieperdepiep". SDG Ane tachtig jaar; geweldig!

Berend Verbraeken

Opening feestweek

Op vrijdag 28 augustus 2009 was het dan eindelijk weer zover: de opening van de feestweek in Gramsbergen kon van start gaan. Het is een feest dat op een lange traditie kan bogen. De oorsprong van de festiviteiten komt voort uit Koninginnedag. Onder koningin Wilhelmina werd dit feest van 1898 tot 1948 op 31 augustus gevierd. Dit was tevens de datum waarop zij jarig was. Dit voor degenen die dit nog niet wisten. Het lijkt me verstandig om niet te lang in het verleden te blijven hangen en het is misschien prettiger voor de lezer van dit stukje om weer naar die bewuste 28 augustus terug te keren.

De dag zag er veelbelovend uit. Dit was namelijk de hele week al het geval en de opening zou er waarschijnlijk droog vanaf komen. Tegen de avond echter, werd de lucht al wat dreigender en ik hield mijn hart vast. Zoals ik net al zei, is de feestweek een gebeurtenis die op een lange traditie teruggaat. Dit zou het weer behorende bij de opening ook wel eens kunnen zijn.

Twee jaar geleden was het ook de hele dag mooi weer en net op het moment dat we moesten spelen, vond er een ware wolkbreuk plaats, waardoor het orkest kletsnat is geregend. Precies twee jaar later bestond de reële kans, dat dit ook weer zou kunnen gebeuren.

Van deze serieuze dreiging was bij het dorps huis weinig te merken, want de sfeer onder de muzikanten was prima te noemen. De meesten stonden te popelen om zich op te stellen, maar toen het puntje bij het paaltje kwam, werd het enthousiasme toch wel iets minder. Het regende namelijk en de warme bar van het dorps huis zag er op dat moment toch aantrekkelijker uit dan de koude straten van Gramsbergen. Maar ja, "the show must go on".

De muzikanten van SDG hadden er nog niet veel schik van en daarom was het aan de mensen van Crescendo om het spits af te bijten ("jammer, maar helaas voor hen", werd er gekscherend gedacht).

Toen ze net op weg waren, leek het een beetje droger te worden en vol goede hoop stelden we ons op. Dit was echter van tijdelijke aard, want donkere wolken pakten saam en bedreigden ons orkest.

En ja hoor, de hemelsluizen openden zich en onze keurig gestreken overhemden en onze prachtig opgepoetste instrumenten werden al gauw doorweekt (traditie of niet). Door de moeilijke omstandigheden werden het marcheren en het spelen ook wat lastiger en vooral mensen met een bril (zoals ik) konden bar weinig van de noten zien.

Nu scheelde het dat het allemaal bekende marsen waren, dus ze zaten allemaal redelijk in ons hoofd. Ondanks alles hanteerde ik het motto: "niets van aantrekken, gewoon doorspelen." Ik herinner me een man die aan de kant van de weg applaudisseerde voor ons. Dat vond ik een prachtig gebaar en het zal ons onbewust wel gesterkt hebben. Want voordat we er erg in hadden, dook aan de rechterkant van ons de vijver alweer op.

Het einde van de mars was alweer in zicht, alleen nog een bochtje naar rechts. Maar op de kruising stuurde meneer de tambour-maître het voltallige gezelschap de linkerkant op, richting Loozen. Beetje een vreemde keuze naar mijn mening en het bleek inderdaad een fout te zijn. Het orkest moest zich letterlijk in allerlei vreemde bochten wringen om toch nog bij de vijver terecht te komen. Er werd een heuse U-turn gemaakt en deze bijzondere verrichting werd helaas niet naar behoren uitgevoerd. De voorste rij had zich ietwat vergist, zodat iedereen in het orkest een andere buurman, of buurvrouw kreeg. "Goei'ndag, ik hier!?" Voor de afwisseling onderweg was het nog niet zo'n gek idee.

Bij de vijver aangekomen, moesten we ons in twee rijen opstellen en was het wachten tot *Crescendo* gearriveerd was. Van SDG was gelukkig iedereen er en niemand was zoek geraakt. Toen beide korpsen present waren, kon de opening pas écht beginnen. Aan het aantal toegestroomde kinderen met oranje ballonnen kon het in ieder geval niet liggen.

Een andere traditie, die zeker hooggehouden moet worden, is het feit dat diverse hoogwaardigheidsbekleders de feestweek met lovende toespraken moeten openen. Dit jaar waren de toespraken wel wat aan de lange kant, aangezien een groot aantal ballonnen van de inmiddels ongeduldige kinderen het luchtruim koos. De muzikanten voelden zich ook ongemakkelijk, omdat de verregende overhemden niet comfortabel aanvoelden, met de bijkomstigheid dat de zon al onder was gegaan en de temperaturen ver beneden het daggemiddelde gedaald waren.

Toen er eindelijk een punt achter de woordenstromen gezet werd, was het tijd om de vlam te ontsteken en het *Wilhelmus* in te zetten. Toen de vlam brandde en er tevens een vuur in onze harten ontstoken was, werden de warme klanken van het volkslied ingezet. Terwijl de ballonnen overvlogen, vertoonde mijn instrument tijdens het spelen wat vreemde kuren en met de inmiddels bekende mars "Prestige" veranderde dit niet. Nou ja, voor de tweede keer op die avond hanteerde ik mijn welbekende motto.

Toen de ceremonie voorbij was, was de avond voor de muzikanten van SDG nog niet voorbij. Er moest nog serieus gerepeteerd worden, vooral met het oog op de Gemeentevlag. Maar geen enkele repetitie is geslaagd, zonder droge kleren en voordat het water uit het instrument is gelopen.

Dirk-Jan Dunnink

Oogstdag

Zoals al een aantal jaren behoort de oogstdag, die dit jaar op 1 augustus werd gehouden, ook tot ons programma.

Met een select gezelschap waren we weer van de partij, op het zonovergoten landgoed "De Grootte Scheere".

Bij aankomst waren er vele oude ambachten te zien, en oude machines deden hun werk.

Wij als muzikanten streken te midden van het kaf en koren neer. Van 13.00 uur tot 15.00 uur stonden wij op het programma. Op strobalen en onder een grote parasol hebben wij ons deuntje geblazen en hebben ons prima vermaakt!

Zie de bijgevoegde foto's (www.sdqane.nl) voor een leuke impressie.

Teunella

Bastion

Toen één van ons (en "ons" zijn de bassen van S.D.G.) op het idee kwam dat het wel leuk zou zijn om eens met elkaar op de foto te gaan, leek de andere vijf dat een prima idee.

We besloten foto's te maken en een stukje te schrijven voor het clubblad. Zo gezegd zo gedaan....

We spraken af bij Jos en Hendrikus Mink in de Scharreltuinen. Toen iedereen er was en de bassen gepoetst waren en de haren en make-up goed zaten kon de fotosessie beginnen.

De regie lag in handen van Dionne die de touwtjes strak in handen hield, maar dat is ook wel nodig met zo'n rumoerige sectie.

Na flink wat poses waren we klaar. Al met al was het erg gezellig.

Onze sectie bestaat dus uit 6 bassen. Wij zorgen voor de mooie diepe klanken onder de koralen en voor veel geweld in bijvoorbeeld Tarzan.

Wij als sectie hebben nagedacht waarom we eigenlijk bas zijn gaan spelen en dat is omdat:

Eli

- Ik gek ben met mijn instrument en een zwak heb voor alle basinstrumenten
- Er niet zoveel nootjes op de notenbalk staan
- Ik het grappig vind tussen die grote kerels te zitten

Jan M.

- Ik het van jongs af aan al een imposant en mooi instrument vond
- Het een jongensdroom is, die is uitgekomen

Jan P.

- Als er een klein optreden is, we altijd met elkaar kunnen overleggen wie er gaat
- We elkaar op onze fouten kunnen wijzen zonder een blik te krijgen van waar bemoei jij je mee
- We lekker achteraan zitten
- We elkaar bellen als we bijvoorbeeld ziek zijn
- We de conference van Herman Finkers "kroamschudd'n in Maria Parochie" uit het hoofd kennen door elkaar aan te vullen en om de beurt een zinnetje te zeggen "Hartelijk dank heur, hartelijk dank"

Hendrikus

- We de mooiste en meest complete sectie van de regio hebben en bijna altijd compleet zijn
- Ik tussen twee plezierige Jannen zit
- We regelmatig de dirigent kunnen stangen door véééél te hard te toeten

Edwin

- Mij blazen het leukste lijkt in zware gedeeltes

Henk

- Ik er zo vrolijk van word

Het zou leuk zijn als er in de volgende uitgave van het clubblad een andere sectie uitgelicht wordt. We hopen dat we een goed voorbeeld hebben gegeven. In deze uitgave dus Eli met haar mannen, en in de volgende bijvoorbeeld Gerrit met zijn vrouwen.

De Bassectie

Even voorstellen ...

Ik ben door Berend gevraagd om iets over mijzelf te vertellen. Dat is best wel lastig want zoveel valt er niet te schrijven maar ik doe een poging.

Mijn naam is Henriëtte Overweg, getrouwd met Henk en samen hebben we twee zonen, Stefan en Jeffrey. Wij wonen aan de Braambergerweg in Slagharen. Ik werk bij de gemeente Hoogeveen op de afdeling BMO (Bedrijfs- en Management-Ondersteuning), team DIV (documentaire informatieverzorging). Heel simpel betekent dit dat ik op het archief werk en de "rommel" van een ander probeer te ordenen.

Ik ben geboren in Hoogeveen en toen ik bijna 1 jaar was zijn we verhuisd naar Siberië, een gehuchtje vlak bij Hoogeveen. Mijn "muzikale carrière" begon op de basisschool in Noordscheschut. De toenmalige hoofdmeester gaf tevens les bij de muziekschool. We kregen dus vrij veel muziekles en in groep 5 en 6 na schooltijd blokfluitles.

Mijn zus zat al bij muziekvereniging Irene Nieuweroord en daar werd ik dus vanzelfsprekend ook lid. Het eerste instrument dat ik kreeg was een althoorn. Na 2 jaar les mocht je gelijk bij het grote orkest en het eerste het beste muziekstuk wat ik mee moest spelen was de Triomfmars uit Aida, hartstikke moeilijk dus. Na een paar jaar ben ik overgegaan op de bariton. Toen ik 18 jaar was ben ik gestopt, druk met andere dingen maar 8 jaar later toch weer lid geworden en begonnen op schuiftrombone. Trombone was toch niet mijn instrument en al gauw ging ik weer over op euphonium/bariton. Ik ben nu nog steeds lid bij Irene en ben een aantal jaren lid geweest bij het Drents Fanfare Orkest.

In januari dit jaar vroeg Jan Kuiper mij of ik mee kon spelen met SDG Ane als invaller voor de uitvoering. Dat heb ik gedaan en dat beviel goed. Omdat ik net gestopt was met het Drents Fanfare Orkest leek het me wel wat om er nog een vereniging bij te hebben. Dat is dus SDG geworden en ik hoop dat ik nog vele jaren bij SDG mee kan spelen.

Henriëtte Overweg

Marathon

11 september 2009, Ane 24 uur de muzikale hoofdstad van de gemeente Hardenberg!

Gongslag 20:00 exact mag ik, samen met dhr. Evert Zweers, het startsein geven voor de 24-uurs marathon van SDG Ane. Een prachtige, uitdagende wijze om je 80-jarig jubileum te vieren. 80 jaar - een mijlpaal. Een gebeurtenis om bij stil te staan, even te genieten en dan weer verder naar de toekomst. Zo vanaf de "bok" gezien heeft de gemiddelde leeftijd van het korps niet te lijden

gehad onder de vele jaren van bestaan. De leeftijdsopbouw van het korps blijkt een mooie afspiegeling van het repertoire, gevarieerd vanuit een klassieke basis tot moderne popsongs. Een repertoire dat volgens mij voor een belangrijk deel de verklaring is voor de dynamiek die het korps zich eigen heeft gemaakt.

Voor het eerst van mijn leven beklim ik de "bok". Toch wel enigszins zenuwachtig, want zal dat wel goed gaan? Nadat de vaste dirigent mij bemoedigend heeft toegeknikt neem ik de dirigeerstok en zet aan. Tot mijn genoegen reageert het korps alert en speelt met kracht en overtuiging de eerste maten. Een gevoel van voldoening (en ook een beetje trots) maakt zich van mij meester. Een flink aantal maten later blijkt het korps echter het muziekstuk zo goed te beheersen, dat directie vanaf de bok niet nodig is. Gelukkig maar, want gaandeweg groeit bij mij het gevoel dat ik niet helemaal (of helemaal niet) zuiver ben in mijn leiding.

Dan toch maar beter gemeentebestuurder, waar het in de politiek echter een stuk lastiger is om mensen harmonisch te laten samenklinken in het ensemble dat gemeenteraad heet.

Na een spannend en krachtig neergezet eerste muziekstuk kan ik, opgelucht, terugtreden. Ik ben klaar; het korps moet nog 23 uur en 55 minuten verder. Een hele uitdaging.

Later kom ik een van de leden van SDG tegen, de blaren nog op de lippen. "Het was vermoeiend, maar fantastisch", sprak zij. En nu "op" naar de 100! Ik hoop dat over twintig jaar SDG Ane nog steeds een net zo vitaal korps als vandaag is, dat de uitdaging aangaat: 24 uur samen musiceren.

SDG Ane: nogmaals van harte gefeliciteerd met jullie jubileum en een fijne muzikale toekomst voor jullie!

Groet, en dank voor de uitnodiging voor een gastdirectie!

Joost Liese, wethouder gemeente Hardenberg.

Kritische noot

Er is een mooie parallel tussen de hervatting van het voetbalseizoen en die van het muziekseizoen. Aan het einde van een lange zomervakantie, zo rond de feestweek, begon de voetbaltraining bij SV Gramsbergen altijd weer. En de eerste trainingen waren meestal bijzonder irritant en dodelijk saai. Ze waren altijd gericht op het weer op peil brengen van de, tijdens de vakantie enorm verwaarloosde, conditie. Meestal bestonden de trainingen uit niet meer dan een uur lang oefenloos rondjes om een voetbalveld lopen of het aflopen van alle wandelpaden van het Gramsberger bos. De meest verschrikkelijke training die me nog voor de geest staat, was een conditietraining, waarvoor we speciaal uit Gramsbergen naar de Oldemeyer in Hardenberg waren gereden, om rondjes te gaan rennen door het mulle zand om de recreatieplas. Pure treiterij.

In dat opzicht lijkt het begin van het muzikale seizoen erg veel op het begin van zo'n voetbalseizoen. Daar het muzikale seizoen altijd begint met de verplichtingen van de feestweek, staan de eerste weken in het teken van het spelen van de overbekende marsen en het marcheren op straat. Ook dit lijkt normaliter meer op conditietraining dan op mooi spel. Het spelen van een mars op zich is al vermoeiend, omdat er in de regel bijzonder weinig rusten in staan en het vol staat met herhalingen. Als je dan ook nog bedenkt dat het geluidsniveau op straat gemiddeld niet onder het forte komt, dan kun je je bedenken wat voor een aanslag dat is op je gestel. Daarbij moet er natuurlijk ook nog gelopen worden en dat gebeurt meestal in de regen of in de brandende zon.

Misschien nog wel meer dan een fysieke kwelling is het vooral ook een mentale kwelling. Dit heeft vooral te maken met het feit dat we marsen spelen die we al een jaar of tien in het marsenboekje hebben zitten. En het ergste is: ze zijn bijna allemaal van Wim Laseroms! Voor de mensen die Wim Laseroms niet kennen, volgt hier even een korte omschrijving, die ik op het internet vond.

Wim Laseroms werd op 27 december 1944 in Oudenbosch geboren. Als vierjarige werd hij door zijn vader enthousiast gemaakt voor het slagwerk bij de fanfare uit zijn huidige woonplaats Bosschenhoofd. Vanaf zijn zestiende jaar verzorgde hij bij deze fanfare de instructie van de drumband. Deze functie hield hij, tot dat hij al op 21-jarige leeftijd na het onverwachte vertrek van de toenmalige dirigent werd gevraagd dit korps te dirigeren. Logischerwijze volgde, na een aanvankelijke carrière als boekhoudkundig medewerker, een vakstudie aan het Brabants Conservatorium. Hier behaalde Wim Laseroms zijn diploma's Muziekonderwijs (AMV) en later hafa-directie. Deze opleiding volgde hij bij onder anderen Henk van Lijnschooten en Rocus van Yperen.

Door zijn betrokkenheid als dirigent van een tweetal korpsen componeert hij sinds 1971 zelf. Wim Laseroms heeft ruim honderd geautoriseerde werken op zijn naam staan. Deze werken bevatten onder meer marsmuziek, composities waarin diverse secties solistisch op de voorgrond treden alsmede een aantal meer serieuze concertwerken. Van 1970 tot 1976 werkte Wim Laseroms als muziekdocent in het Voortgezet Onderwijs en sinds 1976 is hij werkzaam als muziekconsulent voor het basisonderwijs. Daarnaast fungeert hij al ruim twintig jaar als examiner voor de hafabra-examens en is hij een veelgevraagd jurylid voor diverse hafabra-wedstrijden van de verschillende federaties in Nederland en België.

Hoewel hij dus kennelijk ook "meer serieuze concertwerken" heeft geschreven is Wim Laseroms toch vooral bekend vanwege zijn marsmuziek. Nu ken ik gelukkig niet alle marsen van Wim Laseroms, en ik wil ze ook niet allemaal kennen, maar degene die ik ken lijken allemaal wel verdacht veel op elkaar. Zo beginnen ze altijd met een opening van een maat of vier, waarna er een thema volgt in de melodie-instrumenten. Daarna komt er een bassolo, gespeeld door het zware koper en na een korte stop en een "verrassende" modulatie eindigt het met het trio.

Een zelfde gebrek aan originaliteit zie je ook terug in de titels van de marsen. Zo luisteren ze naar namen als Drumbo, Ritmico, Jubilissimo, Melodioso, Harmonique, Tenora, Trombonella en Saxorella. Je kunt je bij dat soort titels afvragen hoe lang zo'n man daar nu over nagedacht heeft. Erg veel moeite om met iets origineel op de proppen te komen lijkt er niet genomen te zijn. De laatste twee roepen bij mij eerder associaties op met bacteriën als salmonella en legionella, dan met muziekstukken. De fantasieloze titels doen me ook direct denken aan een stukje uit een show van cabaretier Theo Maassen. Hierin heeft hij het over de originele naam van een schoenenwinkel in Eindhoven

"In het centrum van Eindhoven daar heb je een winkel die heet Massaschoen. Daar is ook over nagedacht. Daar zijn ook brainstormsessies aan vooraf gegaan. En Massaschoen is het dan geworden. Als het Massaschoen geworden is, wat zijn dan de namen die zijn afgevallen? Vieze Stinkschoenen, Lelijke Pisschoenen, die in verre landen zijn gefabriceerd onder erbarmelijke omstandigheden en hier worden verkocht met belachelijke winstmarges aan domme lelijke mensen... een beetje lang he? Jaaa...is te lang".
(uit: Funktioneel Naakt, Theo Maassen)

Nu valt er natuurlijk veel voor te zeggen om zo direct aan het begin van het seizoen, wanneer er nog niet of nauwelijks is gerepeteerd, te kiezen voor eenvoudige muziek. En een stuk als Kameleon op straat, dat gaat natuurlijk niet werken.

Maar volgens mij zijn er ook wel andere, eenvoudige stukken die we op straat kunnen spelen. En door voor andere muziek te kiezen, moedigen we tenminste componisten als Wim Laseroms, met hun "knip en plakmentaliteit", niet aan nog meer van die verschrikkelijke muziek te gaan schrijven. Ik zou dus zeggen, volgend jaar gewoon "Jan Klaassen" en "Kom van dat dak af" in het marsenboekje. En tot Wim Laseroms wat fatsoenlijks heeft geschreven zou ik zeggen: "Wim, Lazer op!".

Berend Verbraeken

Hoorspel

Een hoorspel is een vorm van drama, waarbij enkel gebruik wordt gemaakt van auditieve elementen. De meeste hoorspelen werden dan ook voor het medium radio gemaakt. Vandaar dat het hoorspel ook wel radiodrama, luisterspel of radiotoneel genoemd wordt.

In de jaren '20 van de vorige eeuw waren de eerste hoorspellen te horen op de Nederlandse radio. Na de Tweede Wereldoorlog waren het vooral de AVRO en de VARA die hoorspellen uitzonden.

Het bekendste hoorspel in de geschiedenis is waarschijnlijk wel het door Orson Welles geregisseerde "War of the Worlds". Dit hoorspel, dat op 30 oktober 1938 op de radio werd uitgezonden en dat later ook nog een aantal malen verfilmd werd, was zo realistisch, dat luisteraars in de Verenigde Staten daadwerkelijk dachten dat het land door marsmannetjes werden aangevallen. Briljant!

Hoewel een hoorspel dus eigenlijk een radio-item is, waarbij je niet ziet hoe de geluiden gemaakt worden, kregen we tijdens de marathon een mooi kijkje in deze keuken. Gert Mink droeg de tekst, die hij zelf de zaterdagochtend van de marathon in de gauwigheid nog even in elkaar had gedraaid, voor. Samen met Hendrikus Mink en Erik Schoemaker, die garant stonden voor alle geluidseffecten, maakten ze er een bijzonder enerverend hoor- en kijkspel van. Een hoogtepunt van de 24-uurs marathon!

Voor de mensen die het gemist hebben, volgt hieronder de tekst van Gert. Op de website zijn bovendien nog mooie foto's van het hoorspel te zien.

Tekst hoorspel:

Ik weet nog goed, het was vorige week dinsdag. Het weer was slecht en er was iets aan de hand..

Of nee.....het was 1227.....het waaien, het waaien verschrikkelijk hard.

Reegn'n kletterder uut de hemel en kwam met bakken naar beneden.
Foi foi wat reeg'n.

Ja hoor, donder kwam d'r ook nog bej. Als of reegn iet voldoende was.

Maargoed...het was dus nat. Maar dat deer'd een bisschop helemaal niks. Die wol en zol zaak'n doen in Aone. Dus met peerd en waag'n in galop disse kante op.

Dat peerd had er zin in, loop'n deut dat ding. Maar hij was niet allennig, d'r waar'n nog vulle meer peerd bej. De bisschop had een heel leger met neum.

Den smeerlap teegn'n een paar boern uut Coeven vertellen dat ze niet zo lelijk teeg'n em musen doen.

De boern han heurt dat d'r an kwam met zien peerd. Dus hadd'n ze al een plannegie maakt. De smid had allerlei dinge knutselt en in elkare slaan. En doar woln ze de bisschop met te lief goan.

Wat was er nou aan de hand? Dat zak oe vertel. De boer'n had een keer de verjoardag vergetten van de bisschop. Dat deut bej de bissschop de deur dicht. Hij stamp met de voet'n op de grond en was hellig....de boern zeen dat hej zich niet zo an mus stellen. Dus die lachen hem stijl in bek uut. Zej schaterden het uut. Ze sleun met hun hande op bene zulks lachen.

Nou, dat was de reden eigenlijk.

Maar let op: heur ie die trompetten?

Hej komt er an, met zien leger kiek maar uut, want hej is hellig.

De smid sleut nog sneller op het iezer om zo veul mogelijk wapens te maken.

Ik hoppe dat e optied is, want de trommels heur ik now ok al.

Allebassens wat een bulte soldoatn en wat een kabaal naam ze met.

En plotsklaps.....was het stil

Moesstil.....

Ie heurn niets meer, gien wind, geen geroffel en gien gedonder

Ook zaag'n ze niks meer.....waor was iederiene toch bleem?
De bisschop stap'n van zien peerd...nou, ja stappen...hij veul d'r af....hij
was nogal dik namelijk.
Woar waar'n al die boeren toch? Bej Slatman in de tune? Of bej
Verbraeken op de deel?

Wat een mietjes reup de bisschop.....ze bint bange op de loop goan.
Hij bulderde van het lachen.
Gadverdikkie....begunt weer te reegn.....
Snel de ponsjo aan trekken.....
Hij nam toch het zekere veur het onzekere.....dus sopp'n hij de bossen
in.
Niet in galop maar klop veur klop.....

En iniens.....kwam overal uut elke hoek kabaal. Trompetten, trommels,
zelfs een bekken.
Die slimme boern had in overleg met de luidruchtige smit
Een muziekvereniging op e richt. Hej had iederiene oppetrommeld
En teeg'n zo'n muzikale club is gien leger bestand.
Met bevende biene en klapperende tanden
Sloeg de bisschop op de vlucht. Teegn'n de wind in
En als klap op de vuurpijl.....sop'n hij het moeras in.
Wuj weet'n woar hij lig? Doar bej Lottie veur de deure.

Dus dankzij de smedende smit en stoere boeren
Heb de slag bej Aone wunn
Zo is het allemaal kom'n daw dit cluppie now hebt.
Ondanks missen wej soms een slag of bloase wej ernoast
Dit is een fijn cluppie dat al 80 joar bestiet
En een klein bettie reeg'n af toe gef toch niet?

Trouwen Anne en Eline

Vrijdag 25 september 2009 stond voor een aantal leden, en één lid van de vereniging in het bijzonder, met dikke letters in de agenda. Dit was namelijk de datum waarop onze voorzitter, Anne Altena, in het huwelijk ging treden met z'n vriendin Eline Broekroelofs. Een klein deel van de fanfare zou als koperensemble, samen met organist en oom van Eline, Tinus Broekroelofs, de kerkdienst in de Stephanuskerk begeleiden.

Om vooral maar niet te laat te zijn voor de dienst, hadden we al vroeg in de middag afgesproken. We installeerden ons voor in de kerk, direct onder het orgel. Terwijl iedereen z'n muziek bij elkaar aan het zoeken was, kon Roel het niet laten om z'n

opgedane kennis tijdens z'n stage alvast in de praktijk te tonen. Als toekomstig hovenier zorgde hij er even snel voor dat overbodig hout (in de vorm van kerkmeubilair) dat in de directe omgeving stond, ofwel weggebracht, of ter plekke, zonder het gebruik van een hakselaar, in kleine mootjes gehakt werd. Wat een vakman!

Onze eigen voorganger, dhr. Kramer, controleerde nog snel even, voordat alle gasten hun plek hadden gevonden, of de microfoon van die andere voorganger het wel deed.

Toen iedereen uiteindelijk zat, gingen de deuren van de kerk dicht en moesten we wachten op het sein van de ceremoniemeester. De deuren

van de kerk werden weer geopend en daar verscheen de bruid. Terwijl Eline onder begeleiding van haar vader werd binnengebracht, speelden wij de bruiloftsmars van Richard Wagner, die Luuk Mink speciaal voor de gelegenheid had gearrangeerd.

Vervolgens nam dominee Biewinga het woord en begon de dienst. Hoewel de hele dienst strak geregisseerd was, zouden er volgens de dominee toch nog een aantal verrassingen zijn. Deze mededeling leidde tot een beetje ongemakkelijke, als boer met kiespijn lachende gezichten bij het bruidspaar, die alles tot in de details dachten te hebben vastgelegd. Maar niet alleen de gezichten van het bruidspaar veranderden van expressie. Ook binnen het koperclubje begon een aantal mensen wat bedenkelijk te kijken.

In Hardenberg moet er namelijk tegenwoordig betaald worden voor het parkeren en sommigen van ons hadden maar voor een beperkte tijd betaald. Zenuwachtig werd er op horloges gekeken en in gedachten werd de heer Biewinga aangemoedigd om er een beetje vaart achter te zetten.

Bij mijn buurman met de slechte knie bleef het echter niet bij gedachten. Hij zag het kennelijk al voor zich dat hij een wielklem op z'n wagen zou hebben en, zoals we dat van hem gewend zijn, begon hij weer eens gekke bekken te trekken richting de kansel. Biewinga bleef echter stoïcijns en voelde zich niet in het minste geneigd enige haast te maken.

Toen de dienst uiteindelijk afgelopen was, was er bij de ingang van de kerk nog de mogelijkheid het bruidspaar te feliciteren. Een aantal lieden van ons was echter al hals over kop door de achteruitgang de kerk uitgevlogen om te zien of de auto er nog stond en wat de eventuele financiële schade van deze middag zou zijn. Gelukkig bleek het allemaal drukte om niets te zijn geweest en waren er geen boetes te betreuren. Er kon achteraan gesloten worden in de rij voor het feliciteren.

Anne en Eline gaven aan genoten te hebben van de ondersteunende klanken tijdens de dienst en bedankten ons nog eens hartelijk. Tevreden en voldaan gingen we weer richting Ane om ons, net als het bruidspaar, voor te bereiden op het avondprogramma.

Anne en Eline, nogmaals gefeliciteerd en het was bijzonder leuk en dankbaar om op deze manier een bijdrage te leveren aan deze speciale dag voor jullie.

Berend Verbraeken

Schuïnsmarcheerders

Dat SDG Ane een gezellige club is, is in de wijde omtrek een algemeen bekend gegeven. Altijd is er tijd voor een lolletje en staat het plezier in het gezamenlijk muziek maken voorop. Maar dat betekent natuurlijk niet dat we tijdens optredens niet serieus voor de dag willen komen. Hoewel we maar twee keer in het jaar, tijdens de feestweek, met de gehele vereniging marcheren, proberen we dit altijd zo goed mogelijk te doen. En hoewel natuurlijk iedereen probeert zijn of haar beste beentje voor te zetten, ontbreekt het bij zo'n eerste optreden nog wel eens aan concentratie en aandacht. Ook dit jaar, misschien onder invloed van het bijzonder slechte weer, liep het, bij de opening althans, nog niet helemaal lekker. Daarom stuurde Erik Schoemaker na de opening van de feestweek iedereen een mailtje. Een kritisch, maar tegelijk ook grappig mailtje.

Hallo allemaal,

Afgelopen vrijdag was het dan zover. De opening van de feestweek in Gramsbergen!

Jammer dat het weer roet in het eten gooide, maar goed, dat was wel een mooi excuus denk ik voor het moeilijke (om niet te zeggen slordige) marcheren en spelen van ons allen.

Het lijkt ons dan ook goed jullie een aantal tips mee te geven waar je op kunt c.q. MOET letten tijdens het marcheren;

Hier komen ze!

Instructies en tips voor het marcheren op straat:

1. Houd voldoende afstand ten opzichte van degene die voor je loopt (ongeveer 1,5 meter);
2. Tijdens het marcheren moeten de rijen recht zijn, richten doe je altijd naar diegene die rechts loopt;
3. Marcheren doen we uiteraard in de maat. Allemaal tegelijk met hetzelfde linkerbeen naar voren;
4. Praten tijdens het marcheren is uit den boze;
5. Let altijd op de tambour-maître, hij is de leider tijdens het marcheren;
6. Heeft de tambour-maître de bol van zijn stok naar boven, dan volgen na afloop van de mars van de malletband direct 16 maten als intro voor de fanfare;
7. Ga niet jagen tijdens het spelen en luister naar elkaar tijdens het spelen. Jagen doen we in het bos! De grote trom geeft de maat aan en volg dat. Het tempoverschil tussen malletband en fanfare is heel vaak **TE GROOT**;
8. Inslaan van een nieuwe mars gebeurt altijd op het linkerbeen;

9. Uiteraard zit onze kleding juist en is het volledig volgens de kledingvoorschriften;

Bovenal: We kunnen er met ons allen voor zorgen dat het optreden "staat" door even de gedachten er bij te houden!!

Misschien vergeten we er nog wel een aantal, maar dit zijn toch een paar belangrijke tips die het marcheren een stuk aangenamer (ook om naar te kijken!) maken.

Met vriendelijke groet namens het bestuur,

Erik Schoemaker

Nieuwe Leden

Met groot genoegen hadden we in mei van dit jaar al weer twee nieuwe leden mogen verwelkomen. Behalve tenorsaxofoniste Marloes Mink, die terug kwam na een sabbatical, werd ook Henriëtte Overweg lid van de fanfare. Zij kwam de bariton/euphoniumsectie versterken.

Maar alsof dat nog niet genoeg was, klopte er in de vakantieperiode nog een aantal mensen aan de deur. Per 1 september 2009 kunnen we weer een zevental nieuwe leden verwelkomen! Dit zijn, op een na, allemaal jeugdleden, die net beginnen met een nieuw instrument. De laatste persoon ben ikzelf. Hoewel ik voor m'n eigen gevoel nooit helemaal ben weggeweest, was ik met het afscheid van Henk Mink als dirigent wel gestopt als actief lid. Na een verzoek van Bert Veldsink om Lambert te vervangen tijdens de gemeentevlag in 2008 beviel het spelen eigenlijk weer zo goed dat ik er nog steeds zit.

Enya Dorgelo	saxofoon
Chantal Matel	saxofoon
Timo Meier	bugel
Marijke Moeken	althoorn
Kim Timmermans	saxofoon
Marriël Timmermans	saxofoon
Berend Verbraeken	trombone

Helaas heeft er ook een lid aangegeven, zijn lidmaatschap te willen beëindigen. Hans van der Heijde, die vanaf 2003 lid was en overkwam van muziekvereniging Beatrix uit Bergentheim, stopt bij de malletband.

Triller of vibrator

De *triller* is een versiering van een muzieknoot, die bestaat uit een snelle afwisseling tussen de hoofdtoon en de grote of kleine bovensecunde. Een triller wordt aangegeven met een golvend lijntje boven de noot of met de afkorting *tr.* Of de triller met hoofdnoot of bovensecunde dient te beginnen is een doorlopend punt van discussie. Vuistregel: In muziek uit de barok (tot circa 1750) begint de triller altijd met de bovensecunde, tenzij de noot ervoor reeds de bovensecunde is. In de muziek van na 1750 begint de triller meestal op de hoofdnoot, maar ook daar wordt door smaak en stijlgevoel soms van afgeweken. Met name in de Barokmuziek bestaan er veel verschillende soorten trillers, waaronder:

- Pralltriller (Korte triller met bovensecunde, meestal 3 tot 6 noten lang)
- Mordent (Korte triller met ondersecunde, meestal 3 noten lang)

Trillers kunnen worden geëindigd met een naslag, bestaand uit twee noten. Deze naslag is doorgaans een ondersecunde onder de hoofdnoot, vergelijkbaar met de mordent.

Bovenstaande vond ik op Google.

En natuurlijk vergt deze zoektocht enige uitleg.

Ik ben namelijk toch een beetje in verwarring geraakt hierover tijdens onze muziekmarathon. Het bezoek van de spookachtige, mysterieuze man gaf veel opschudding en belangstelling. Een echtpaar dat het Pieterpad liep kwam ook even af op het opstootje bij het DAS gebouw.

Je kent ze wel, soms bekapt en beladen en in ieder geval een rugzak. Hoge wandelschoenen, geiten-wollen sokken, vaak ook nog pratend met een aardappel in de keel.

Na enige uitleg van onze kant, dat de mysterieuze man pas dan een persoonlijke serenade geeft als er een bijdrage in de koffer gegooid wordt.

Met moeite trok de man zijn portemonnee en gooide een bijdrage in de koffer die daarvoor door de mysterieuze man was neergezet. En jawel ook deze man en vrouw kregen een prachtige blokfluit serenade van de man in black, met op het eind een schitterende triller..

Het echtpaar vond het prachtig. De man zei genoten te hebben en met een geaffecteerde stem voegde hij daar tot mijn verbijstering aan toe dat hij vooral de *vibrator* aan het eind prachtig vond. Ik dacht nog, heb ik dat goed gehoord? Heb ik altijd gedacht dat het een triller was en geen vibrator.... Maar een lichte twijfel hierover had ik nu wel. Dat krijg je als je niet in het bezit bent van de nodige muziekdiploma's. Ik moet het wat dat betreft toch meer hebben van de praktijk dan de theorie. Een uitleg kon ik het echtpaar niet meer vragen want ze hadden inmiddels hun tocht voortgezet. Met mij lagen nog een paar muzikanten krom van het lachen. Bij de man in black was geen enkele emotie te zien..... En al ben ik dan geen Pieterpad wandelaar, ik denk toch wel te weten wat een vibrator is. Niet dat ik ze ooit gezien heb, (ik ben nog zo groen als gras) maar je hoort of leest wel eens wat, toch? ;-)

Toch wat in verwarring gebracht hierover ben ik thuisgekomen, eerst gaan googelen naar beide woorden. De uitleg over de bekende trillers staat hierboven. De uitleg over het woord vibrator zal ik jullie besparen. Het aantal jeugdigen (en wellicht ook ouderen) zou eens op ideeën gebracht kunnen worden. En dat wil ik niet op mijn geweten hebben.

Wim Kramer

Muziek als therapie

Afgelopen zomer zond de VPRO weer een serie Zomergasten uit. In deze serie, die uit zes afleveringen bestaat, wordt er elke aflevering een (bekende) Nederlander geïnterviewd, die zijn of haar sporen heeft verdiend in de politiek, media, cultuur of wetenschap. Aan de hand van door hen zelf gekozen beeldfragmenten wordt de gast 3 uur lang geïnterviewd en na afloop wordt de keuzefilm van de gast vertoond.

Een van de gasten dit jaar was dirigent Jaap van Zweden, die chef-dirigent en artistiek leider is van het Radio Filharmonisch Orkest en de Radio Kamer Filharmonie en chef-dirigent van de Filharmonie (Antwerpen). Eerder was hij ook chef-dirigent van het Orkest van het Oosten in Enschede. Van Zweden werd al op negentienjarige leeftijd, als jongste ooit, concertmeester bij het Concertgebouworkest. Het was niet verbazingwekkend dat het grootste deel van de gekozen beeldfragmenten te maken hadden met muziek.

Als keuzefilm had Jaap van Zweden de BBC-documentaire "Oliver Sacks, Tales of Music and the Brain", uitgekozen. Deze documentaire is gebaseerd op het boek "Musicophilia" van Oliver Sacks. Oliver Sacks is neuroloog en schrijver en schreef eerder boeken als "The man who mistook his wife for a hat" en "Awakenings". Een neuroloog is iemand die zich bezig houdt met het onderzoek, de diagnostiek en behandeling van de hersenen, het ruggenmerg en de zenuwen. Ook worden spierziekten vaak behandeld door een neuroloog.

In de documentaire spreekt interviewer Alan Yentob met Oliver Sacks over de miraculeuze kracht die muziek heeft op het menselijk brein en bezoekt hij verschillende mensen met een aandoening, die Sacks heeft beschreven in zijn boek.

Een van die mensen is Matt Giordano, een man die al van kinds af aan lijdt aan een heftige vorm van het syndroom van Gilles de la Tourette. Dit syndroom is een verzameling verschijnselen die de vorm hebben van ongecontroleerde spierbewegingen en het maken van geluiden. Mensen die aan het syndroom lijden, hebben een onbedwingbare drang bepaalde bewegingen te maken of bepaalde geluiden of woorden te uiten. Door deze aandoening was Matt als kind nogal eens agressief en heeft hij al heel z'n leven last van onvrijwillige bewegingen en tics, waar hij geen controle over kon krijgen. De documentaire laat echter zien dat Matt een remedie gevonden heeft om zijn ongecontroleerde bewegingen te kunnen onderdrukken. Hij is gaan drummen! Omdat het hem zo goed heeft geholpen is hij een drumschool begonnen om ook andere mensen met het syndroom van Gilles de la Tourette te helpen.

Ook bezoekt Alan Yentob een autistische en blinde man van ongeveer 30 jaar oud, die piano speelt. De man heeft 24 uur per dag verzorging nodig, heeft het verstandelijk vermogen van een kind en kan nog niet eens tot tien kan tellen. Ondanks dat kan hij elk muziekstuk dat hij hoort, hoe ingewikkeld ook, in een keer foutloos naspelen.

De laatste persoon die Alan Yentob bezoekt is een chirurg. In 1994 raakte hij gewond toen hij getroffen werd door de bliksem. Sinds het voorval heeft hij een obsessieve drang gekregen om klassiek piano te spelen. Het opmerkelijke is, is dat hij voor het ongeluk nooit geïnteresseerd was in klassieke muziek of pianospelen.

Uiteindelijk ondergaat Alan Yentob een MRI-scan om te kijken hoe z'n hersenen op verschillende soorten muziek reageren. Het is erg interessant om te zien hoe de hersenen reageren op muziek, waar je echt een ongelooflijke hekel aan hebt of muziek die je erg mooi vind.

Mensen die meer willen weten over de documentaire moeten even kijken op de website van de VPRO of de BBC. Echt een aanrader!

Berend Verbraeken

24-uurs marathon

Ze lijken wel gek die muzikanten om 24 uur onafgebroken muziek te maken en wat levert dat uiteindelijk dan ook nog op?

Dat zijn soms de opmerkingen die geplaatst worden als je aan zoiets als een 24-uurs marathon begint.

Al tikkend probeer ik daar een antwoord op te vinden. Want, zou je zeggen, er zijn toch ook andere manieren om geld binnen te krijgen voor de vereniging?

Natuurlijk er zijn tal van andere manieren om de kas te spekken. Verkoop van bloemen, koeken, worsten, kerststollen, het houden van een rommelmarkt, aantrekken van sponsors en zo kan ik nog even doorgaan. Wat moet je dan nog met een 24-uurs marathon zou je zeggen.

En ik moet eerlijk zeggen dat ik voor de marathon ook niet overliep van enthousiasme. Je begint eraan met het idee, ik doe het voor de vereniging. Je wilt anderen er niet alleen voor op laten draaien. Maar eerlijk gezegd zag ik er als een berg tegenop, zeker op mijn leeftijd. Hou ik het wel vol en wat kan mijn bijdrage zijn. Is er wel een dokter in de zaal enz. enz.

Ik zag alles zwart en moest het licht nog zien. Waren er dan wel lichtpuntjes en wat zijn die voordelen dan?

Voordelen? Jazeker!!

Want die ontdek je eigenlijk pas als je deelnemer bent aan zo'n marathon.

Natuurlijk is er financieel gewin. Anders begin je er niet eens aan. En dat moet ook wil je een muziekvereniging als de onze in stand kunnen houden.

Dus dat is argument 1 om een marathon te houden.

Maar er zijn meer argumenten die je pas ontdekt als je deelnemer bent.

Want..... wat te denken van teambuilding. Van onschatbare waarde voor welke vereniging dan ook!! Dus met stip op 2. Want met elkaar zijn we vereniging en dat wordt soms nog wel eens vergeten. Nu is onze vereniging al heel veel jaren gelukkig een harmonieuze vereniging, al zijn we fanfare. Persoonlijk heb ik die harmonie 24 uur lang gevoeld. Er hing een sfeer van opgewektheid, kameraadschap, het iets over hebben voor elkaar. Met elkaar hebben we de schouders eronder gezet. Lege minuten werden zonder morren gevuld. Spontaan werden er groepen gevormd. Iedereen die aanwezig was voelde zich verantwoordelijk voor de invulling van het hele muzikale gebeuren. Het doel te bereiken.

Argument 3

De jeugdige organisatie (ik zal ze niet met name noemen) verdient een zeer groot compliment. Want ga er maar eens aan staan om zo'n groot evenement te organiseren.

En ook zij hebben getwijfeld of het allemaal wel zou lukken. Die twijfels werden al heel snel weggenomen. Want het liep. En zeker liep het mede dank zij hen. Zelfs het eten drinken en vrolijk zijn.

Zij hebben hun organisatietalenten laten zien. En zijn dat ook niet personen die een vereniging nodig heeft om in de toekomst (wellicht op bestuurlijk niveau) de kar te trekken?

Persoonlijke noot.

Met enige trots kan ik zeggen dat ik tijdens de 24-uurs marathon bij de *die hards* hoorde. En dat terwijl ik er toch wel tegenop zag en de nodige twijfels over het nut had.

Achteraf zou ik zo weer een 24-uurs marathon willen doen. Ik heb gemerkt dat je je er zelfs jonger door gaat voelen. (argument 4?)

Kortom de waarde van zo'n gebeuren is onbetaalbaar. Maar betaalt zich op velerlei manieren zeker uit!!

Volgend jaar maar weer?

Wim Kramer

Shirtsponsoring

Een constant terugkomend gespreksthema tijdens de after drinks op de repetitie-avonden, is de gehaktbal. Want na een paar biertjes of andere sapjes is het probleem van de droge mond wel weer opgelost, maar dan is er meestal nog het probleem van de lege maag. Na zo'n avondje spelen zijn er namelijk weer aardig wat calorieën verbrand. Muziek maken is tenslotte ook topsport.

Hoewel het de laatste tijd een beetje karig is met de vleeswaren, was dat een half jaar geleden heel anders. Zoals je vlak voor de pauze van de repetitie de heerlijke koffielucht al kon ruiken, zo kon je toen bij het naderen van het einde van de repetitie de jus al lekker horen pruttelen voor de vette hap van de nazit.

Er was zelfs een soort testpanel ontstaan, waarbij er elke week andere gehaktballen werden klaargemaakt, die dan een rapportcijfer kregen. Dat er in de Aner school een goeie afzetmarkt is voor een goeie bal gehakt staat dus buiten kijf.

De gehaktballenomzet van de 24-uurs marathon onderstreepte dat nog maar eens. Ik zou dus zeggen, laten we een goeie gehaktballensponsor zoeken voor de vrijdag- en woensdagavond. Misschien zelfs als shirtsponsor voor de feestweek. Ik zag al een mooi voorbeeld van

zo'n shirt op het internet. Als grootste pleitbezorger voor de gehaktbal, mag Bert Veldsink lijkt me met nummer 1 gaan lopen.

Berend Verbraeken

Muziekmarathon

11 september was het zover. Het opleidingsorkest ging weer van start na een welverdiende vakantie. Maar o wee, we moesten meteen spelen bij de 24-uursmarathon. Dus zonder enige oefening gingen we van start.

Op uitnodiging van de dirigent mochten leden van het grote orkest meespelen als ze dat konden, want door gebrek aan ruimte bleven de leerlingen gewoon zitten waar ze zaten, dus tussen de andere leden van de fanfare.

De leerlingen redden zich best, de "helpers" kwamen erachter dat de muziek in het opleidingsorkest niet per definitie gemakkelijk is. En het slagwerk kwam erachter dat het soms toch wel gemakkelijk is om van bladmuziek te lezen. Met z'n allen kwamen we gelukkig tegelijk aan het einde van de stukken.

Het was wel een begin van een fantastische 24-uursmarathon. Er waren heel wat muzikanten met onvermoede talenten. De malletband was een groot gedeelte van de nacht nog vertegenwoordigd en sommige van hen zelfs de complete 24 uur.

Aan het einde van de nacht waren de mondspieren en armspieren enigszins vermoeid maar ook onze buikspieren. Wat hebben we gelachen om de talenten van Erik Schoemaker. Onze hoofdsponsor had er ook vast buikpijn van.

De dag zijn we gelukkig ook allemaal nog weer doorgekomen en ik denk dat iedereen erg blij maar wel voldaan was toen het eindelijk 8 uur zaterdagavond was.

Wat de catering betreft; dat was ook allemaal goed voor elkaar.
WAT WAREN DIE GEHAKTBALLEN LEKKER!!!!!!!!!!!!!!

Nely

Illegale vuilstort

Op maandag 5 oktober hebben voorbijgangers in de Scharreltuinen van Hendrikus en Jos Mink een grote hoeveelheid zware metalen aangetroffen. Waarschijnlijk hebben onverlaten dit afval hier op de nacht van 4 op 5 oktober met een grote bus of vrachtwagen illegaal gedumpt.

Nadat de politie was gealarmeerd heeft een speciaal team van deskundigen de tuin hermetisch afgesloten. De plaats waar het afval lag was helemaal kaalgeslagen. Waar eerst allerlei soorten exotische grassen van wel 2 of 3 meter hoog groeiden, groeide nu helemaal niets meer. Er was een lege vlakte ontstaan.

Het team van deskundigen, dat in speciale beschermende kleding was gestoken, heeft de bewuste plek verder onderzocht. De aanwezigheid van de mannen in witte pakken leverde bezorgde gezichten op in de buurt. Na metingen bleek echter dat de omwonenden zich niet ongerust hoefden te maken. Er was geen gevaar voor de volksgezondheid. Wel gaf een van de deskundigen aan, dat het misschien wel jaren zou kunnen duren, voordat er op de plek weer wat zou kunnen groeien.

Naast een grote hoeveelheid koper, werden er ook nog stukken messing, zilver en nikkel gevonden. Het spul is afgevoerd.

In het kader van het lopende onderzoek wilde de politie geen mededelingen doen over mogelijke daders, aanwijzingen of sporen. Ook op de vraag of er een verband was tussen de illegale vuilstort en eerdere meldingen van geluidsoverlast op vrijdagavonden wilde de politie niet reageren. Een woordvoerder gaf aan dat mensen die in het bewuste weekend verdachte personen hebben gezien in of om de Scharreltuinen van de familie Mink, zich kunnen melden op het politiebureau in Hardenberg. Ook kunnen ze natuurlijk telefonisch contact opnemen met de politie.

Agenda 2009

28	augustus	Opening Feestweek
05	september	Optocht
11	september	24-uurs marathon
11	september	80 jarig bestaan
31	oktober	Gemeentevlag fanfare
11	november	Sint Maarten fanfare
14	november	Intocht Sinterklaas malletband
14	november	Kerkconcert fanfare

In het volgende boekje

Voor het einde van het jaar is het de bedoeling dat er nog een boekje uitkomt. Hierin zult u onder andere kunnen lezen hoe het de fanfare vergaan is tijdens de gemeentevlag. Een altijd bijzonder spannend evenement, waarbij alle korpsen uit de gemeente Hardenberg met elkaar de strijd aangaan voor de fel begeerde vlag. Vorig jaar was deze wedstrijd uitgelopen op een ware klucht, waarbij vooral muziekvereniging De Eendracht het zwaar moest ontgelden.

Verder zal er verslag worden gedaan van Sint Maarten, de intocht van Sinterklaas en het Kerkconcert, dat gepland staat op 14 november.

Het kerkconcert van de fanfare belooft erg bijzonder te worden. Dit concert, waaraan ook mannenkoor HEM uit Oosterhesselen en de brassband Veluwe Brass uit Amersfoort meedoen, vindt plaats in de Vlaswiekkerk in Gramsbergen. HEM staat voor Hesseler Eerste Mannenkoor. Het repertoire van het mannenkoor bestaat voornamelijk uit popmuziek.

Tijdens het 75-jarige jubileum van SDG Ane was de brassband Veluwe Brass uit Amersfoort al eerder te gast in Ane. Toen gaven ze een concert in de Boomhofkerk. Luuk Mink en Maurits Slatman, lid en oud lid van SDG, spelen beide in deze brassband. Afgelopen jaar werd het orkest derde in haar afdeling op het Wereld Muziek Concours in Kerkrade.

Omdat het clubblad vooral bedoeld is als praatjesboek en niet als plaatjesboek, heb ik geprobeerd de hoeveelheid fotomateriaal zo beperkt mogelijk te houden. Voor mensen die een vollediger beeld willen krijgen van activiteiten en optredens, verwijs ik door naar de website van onze vereniging: www.sdqane.nl.